

## תנורו של עכנאי

**מים ראשונים:** מי לא שלח ידו והסיק דיבורים הרבה בתנורו של עכנאי ופרקו לכל החוליות והחתיכות האפשריות? גם אנו הרחבנו דברים בו ובדמותו של ר' אליעזר בן הורקנוס בדברינו [ר' אליעזר בן הורקנוס – חמישה פרקים ואפילו](#) בדפים המיוחדים. אך כאן והפעם נתמקד בקשר של הסיפור עם פרשת השבוע.

### מסכת בבא מציעא דף נט ע"א – ע"ב - הסיפור

תנן התם: חתכו חוליות ונתן חול בין חוליא לחוליא, רבי אליעזר מטהר וחכמים מטמאין.<sup>1</sup> וזה הוא תנור של עכנאי.<sup>2</sup> מאי עכנאי? – אמר רב יהודה אמר שמואל: שהקיפו דברים כעכנא זו, וטמאוהו.<sup>3</sup> תנא: באותו היום השיב רבי אליעזר כל תשובות שבעולם ולא קיבלו הימנו. אמר להם: אם הלכה כמותי - חרוב זה יוכיח. נעקר חרוב ממקומו מאה אמה ... אמרו לו: אין מביאין ראייה מן החרוב. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - אמת המים יוכיחו. חזרו אמת המים לאחוריהם. אמרו לו: אין מביאין ראייה מאמת המים. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - כותלי בית המדרש יוכיחו. היטו כותלי בית המדרש ליפול. גער בהם רבי יהושע, אמר להם: אם תלמידי חכמים מנצחים זה את זה בהלכה - אתם מה טיבכם? לא נפלו מפני כבודו של רבי יהושע, ולא זקפו מפני כבודו של רבי אליעזר, ועדין מטיין ועומדין. חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - מן השמים יוכיחו. יצאתה בת קול ואמרה: מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום! עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: לא בשמים היא.<sup>4</sup> - מאי לא בשמים היא? - אמר רבי ירמיה: שכבר נתנה תורה מהר סיני, אין אנו משגיחין בבת קול, שכבר כתבת בהר סיני בתורה: "אחרי רבים להטות."<sup>5</sup> - אשכחיה רבי נתן לאליהו, אמר ליה: מאי עביד קודשא בריך הוא בהיא שעתא? - אמר ליה: קא חייך ואמר נצחוני בני, נצחוני בני.<sup>6</sup>

<sup>1</sup> הדיון הוא אם תנור כזה נחשב לכלי ומקבל טומאה או לא. ראו פירוש שטיינזלץ שם: "תנור של חרס שחתכו חוליות חוליות לרוחבו ונתן חול בין חוליה לחוליה, ר' אליעזר מטהר שלדעתו אין זה נחשב לכלי וחכמים מטמאים שהרי בפועל תנור שלם הוא".

<sup>2</sup> עכנא הוא נחש בארמית. לפי ההסבר שלהלן, השם "תנורו של עכנאי" נוצר כאן באירוע זה שבבית המדרש, כאשר חכמים הקיפו את רבי אליעזר בדברים (דיבורים) רבים וצרו עליו כמו נחש שסובב ולופת את טרפו. אבל מלשון המשנה במסכת כלים ה', שהגמרא כאן מצטטת: "חתכו חוליות ונתן חול בין חוליא לחוליא ר' אליעזר מטהר וחכמים מטמאין זה תנורו של עכנאי", משמע יותר כפי ששטיינזלץ מפרש, בהערה הקודמת, שמבנה התנור שעשוי חוליות מזכיר את הנחש שעשוי 'טבעות'. ראו גם הלשון בתוספתא עדויות פרק ב הלכה א: "חיתכו חליות ונתן חול בין חוליא לחוליא, ר' אליעזר מטהר וחכמים מטמאין. והיה נקרא תנור של עכנאי שעליו רבו מחלוקות בישראל". ושם ארבעה דברים שר' אליעזר מטהר וחכמים מטמאים.

<sup>3</sup> השווה עם המשנה במסכת יבמות פרק א משנה ד: "בית שמאי מתירין הצרות לאחים ובית הלל אוסרים ... אף על פי שאלו אוסרין ואלו מתירין אלו פוסלין ואלו מכשירין לא נמנעו בית שמאי מלישא נשים מבית הלל ולא בית הלל מבית שמאי. כל הטהרות והטומאות שהיו אלו מטהרין ואלו מטמאין לא נמנעו עושין טהרות אלו על גבי אלו". ראו דיון על משנה זו בגמרא יבמות דף יד שמרכז מעט את "לא נמנעו" ואומרת שהודיעו זה לזה או שהבינו בין וודאי לספק, אבל פשט המשנה הוא ברור; והשאלה היא אם בית שמאי ובית הלל יכלו לחיות ביחד כאשר "אלו מטהרין ואלו מטמאין", מדוע לא כך ר' אליעזר וחכמים? האם השתנתה השעה וראו צורך להכריע? ראו גם תוספתא מסכת מקוואות (צוקרמאנדל) פרק א, מחלוקת ר' טרפון ור' עקיבא לגבי מקוה שנמצאה חסרה, שהדיון מסתיים בהכרעה של רוב: "נמנו עליו וטמאוהו" ור' טרפון מקבל את דין הרוב ואפילו משבח את ר' עקיבא בר פלוגתו שהיה צעיר ממנו ומעין תלמיד-חבר ואומר לו: "כל הפורש ממך כפורש מחיי". במה שונה המקרה כאן?

<sup>4</sup> ר' יהושע עומד על רגליו וקובע נחרצות: "לא בשמים היא". את התוספת של דברי ר' ירמיה הבאה בצמוד: "שכבר נתנה תורה מהר סיני, אין אנו משגיחין בבת קול וכו'", ניתן להבין בשני אופנים שונים. האחד, שכל אלה הם דברי ר' ירמיה; והשני, שר' ירמיה רק מסביר: "מאי לא בשמים היא? - שכבר נתנה תורה מהר סיני", וההמשך: "אין אנו משגיחין בבת קול, שכבר כתבת בהר סיני בתורה: אחרי רבים להטות", הם השלמת דברי ר' יהושע. הנפקא מיניה הוא האם אמירה: "אין אנו משגיחים בבת קול" היא אמירה של תנאים (ר' יהושע) או תוספת מאוחרת של האמוראים (ר' ירמיה). וכבר הארכנו לדון בנייתו זה בדברינו [בת קול בסיני ובבית המדרש](#) בחג השבועות, כולל השוואה עם גרסת הירושלמי במסכת מועד קטן. נמשיך בקשר לפרשת השבוע – בהר.

<sup>5</sup> כאן מצוי קשר ראשון לפרשתנו הפותחת בפסוק: "וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר" וממשיכה מיד אחרי כן במצוות השמיטה. וכבר נדרש עניין בספרא בהר פרשה א (והובא ברש"י בתחילת הפרשה): "וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר - מה ענין שמיטה אצל הר סיני? והלא כל המצוות נאמרו מסיני! אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולם נאמרו כללותיהם ודקדוקיהם מסיני". מצוות שמיטה היא היוצא מן הכלל המעיד על הכלל. התוקף הבסיסי של כל המצוות הוא תורה מסיני. אבל אחת המצוות החשובות שנתנו בסיני היא "אחרי רבים להטות" ו"לא תסור מכל אשר יורוך", היינו, בסיני נקבע גם שאין עוד סיני. אחרי סיני יש רק דעת חכמים בבית המדרש. אחרי סיני - "לא בשמים היא". זה נותן לאמירה: "מה ענין שמיטה אצל הר סיני" משמעות נוספת: מה שמיטה משעה שנתנה בהר סיני ונמסרה לחכמים שוב איננה חוזרת לסיני ואין משגיחים בבת קול היוצאת משמים, אף כל המצוות משעה שנתנו בהר סיני, כללותיהם ודקדוקיהם בבית המדרש נקבעים. ראו דברינו [שמיטה אצל הר סיני](#) בפרשה זו. ומי מייצג עמדה תקיפה זו? ר' יהושע בן חנניה בר הפלוגתא הגדול של ר' אליעזר. שעומד ומנשק את האבן עליה היה ר' אליעזר יושב בבית המדרש ומכריז: "האבן הזאת דומה להר סיני, וזה שישב עליה דומה לארון הברית" (שיר השירים רבה א א, בדברינו [חדשים גם ישנים](#)). הערכה, כבוד אמיתי והכרה בגדולתו של בר הפלוגתא – כן. הסכמה לדעתו כשהוא חולק עליו בהלכה – לא. הסכמה לשינוי יסודות השיטה ההלכתית כלליה ודקדוקיה והכנסת קולות משמים לבית המדרש – לא ולא!

<sup>6</sup> השווה עם הסיפור על רבה בר נחמני שהכריע במחלוקת במתיבתא דרקייעא בין הקב"ה ושאר החכמים שם (מסכת בבא מציעא דף פו עמוד א).

אמרו: אותו היום הביאו כל טהרות שטיהר רבי אליעזר ושרפום באש, ונמנו עליו וברכוהו. ואמרו: מי ילך ויודיעו? - אמר להם רבי עקיבא: אני אלך, שמא ילך אדם שאינו הגון ויודיעו, ונמצא מחריב את כל העולם כולו. מה עשה רבי עקיבא? לבש שחורים, ונתעטף שחורים, וישב לפניו בריחוק ארבע אמות. - אמר לו רבי אליעזר: עקיבא, מה יום מיומיים? - אמר לו: רבי, כמדומה לי שחברים בדילים ממך.<sup>7</sup> - אף הוא קרע בגדיו וחלץ מנעליו, ונשמט וישב על גבי קרקע. זלגו עיניו דמעות. לקה העולם שלישי בזיתים, ושליש בחטים, ושליש בשעורים. ויש אומרים: אף בצק שבידי אישה טפח. תנא: אך גדול היה באותו היום, שבכל מקום שנתן בו עיניו רבי אליעזר נשרף. ואף רבן גמליאל היה בא בספינה, עמד עליו נחשול לטבעו. אמר: כמדומה לי שאין זה אלא בשביל רבי אליעזר בן הורקנוס. עמד על רגליו ואמר: ריבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא עשיתי, אלא לכבודך, שלא ירבו מחלוקות בישראל. נח הים מזעפו.<sup>8</sup>

אימא שלום אשתו של רבי אליעזר אחותו של רבן גמליאל הייתה.<sup>9</sup> מאותו מעשה ואילך לא הניחה לו לרבי אליעזר ליפול על פניו. אותו היום ראש חודש היה והתחלף לה בין מלא לחסר. ויש אומרים שבא עני ועמד על הדלת (השער) והיא הוציאה לו פת. מצאה אותו שהוא נופל על פניו, אמרה לו: קום, כבר הרגת את אחי. בינתיים, יצא קול שופר מבית רבן גמליאל שמת. אמר לה: מנין ידעת? אמרה לו: כך מקובלני מבית אבי אבא: כל השערים ננעלים חוץ משערי אונאה.<sup>10</sup>

## שם, דף נח ע"ב - נט ע"א - הלכות אונאה

### משנה

כשם שאונאה במקח וממכר כך אונאה בדברים. לא יאמר לו בכמה חפץ זה והוא אינו רוצה ליקח. אם היה בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים, אם הוא בן גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך, שנאמר: "וגר לא תונה ולא תלחצנו".

### גמרא

תנו רבנן: "לא תונו איש את עמיתו" (ויקרא כה יז) - באונאת דברים הכתוב מדבר. אתה אומר באונאת דברים, או אינו אלא באונאת ממון? כשהוא אומר "וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תונו איש את אחיו" (שם שם יד) - הרי אונאת ממון אמור. הא מה אני מקיים "לא תונו איש את עמיתו" - באונאת דברים.<sup>11</sup> הא כיצד? אם היה בעל תשובה אל יאמר לו זכור מעשיך הראשונים. אם היה בן גרים אל יאמר לו זכור מעשה אבותיך. אם היה גר ובא ללמוד תורה אל יאמר לו: פה שאכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים בא ללמוד תורה שנאמרה מפי הגבורה?<sup>12</sup> ... אם היו היו חולאים באים עליו או שהיה מקבר את בניו, אל יאמר לו כדרך שאמרו

<sup>7</sup> שהוא לשון עדינה של נידוי. ראו הנוסח במקבילה בירושלמי מועד קטן פרק ג הלכה א: "ביקשו לנדות את רבי ליעזר אמר אמרין מאן אזל מודע ליה? אמר רבי עקיבא: אנא אזל מודע ליה. אתא לגביה א"ל רבי ר' חביריך מנדין לך". ורק אחרי זה התחיל ר' אליעזר להפוך סדרי בראשית עם החרוב ואמת המים. השוואת שני הסיפורים של תנורו של עכנאי בבבלי ובירושלמי מצריכה עיון מיוחד. ראו דברינו ר' אליעזר בן הורקנוס - סיפור בחמש מערכות בדפים המיוחדים.

<sup>8</sup> האם בכך מסתיים הסיפור? האם יחד עם הים (המים!) נחו גם חובשי בית המדרש ממחלוקתם וזעפם?

<sup>9</sup> קטע זה של הגמרא הוא במקור בארמית. הבאנו כאן את התרגום לעברית עפ"י שטיינזלץ.

<sup>10</sup> איתני הטבע נחו מזעפם, אבל תלמידי חכמים "שנשיכתן נשיכת שועל ועקיצתן עקיצת עקרב ולחישתן לחישת שרף וכל דבריהם כגחלי אש" (אבות ב, ג, בדברינו שועל, קרב, שרף וגחלי אש בדפים המיוחדים) לא נחו ולא שקטו. אפילו "בית אבא" ששנע את הים, אפילו המשפחה הקרובה - הגיס, לא עמדו בפני נקמתם. אבל אנו שואלים, מה ל"שערי אונאה" כאן? אונאה זו, מאן דכר שמיה? (מי דבר עליה, מי הזכיר את שמה?). ובכלל, מי כאן הונה את מי? לפי הסיפור, חכמי ישראל הם שהונו את ר' אליעזר בן הורקנוס. במה? בכך שעמדו על דעתם? בכך שנדו אותו? וחמה עם חלקו של ר' אליעזר שהתחיל מכניס מופתים לדיון הלכתי, מה עניין אונאה כאן ומהיכן צצה פתאום?

<sup>11</sup> ראו פסוקים יד, יז בפרק כה בפרשתנו הדנים באיסור הונאה, כחלק מהפרשיה הדנה במכירת שדות בין יובל ליובל. פסוק יד פותח את הפרשיה במילים: "וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך, אל תונו איש את אחיו" ופסוק יז, חותם את הפרשיה במילים: "ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלהיך אני ה'". החזרה והכפילות וגם לשון פסוק יז עצמו (שאינו מזכיר מקח וממכר) אומרים דרשני - חידוש יש בו. מפסוק יד הפותח יש ללמוד הונאת ממון ואילו מפסוק יז החותם יש ללמוד הונאת דברים. ודווקא על אונאת דברים נאמר "ויראת מאלהיך אני ה'" (הגם שכפשוטו אפשר לומר שסיום זה חל על הפרשיה כולה, ראו למשל פירוש אבן עזרא על הפסוק). ראו דברינו אונאת דברים וכן אונאת ממון ורכות הלשון בפרשה זו.

<sup>12</sup> נראה לומר שכאן זה הרבה יותר מאשר 'אונאת דברים'. כאן זה מלבין פני חבירו שהוא כשפיות דם ממש. ראו הסיפור על שמעיה ואבטליון שהיו גרים בעימות עם הכהן הגדול לאחר תפילת יום הכיפורים, בגמרא יומא ע"ב: "תנו רבנן: מעשה כהן גדול אחד שיצא מבית המקדש, והוא אזלי כולי עלמא בתריה. כיון דחזיונהו לשמעיה ואבטליון - שבקוהו לדידיה ואזלי בתר שמעיה ואבטליון. לסוף אתו שמעיה ואבטליון לאיפטורי מיניה דכהן גדול אמר להן: ייתון בני עממין לשלם! - אמרו ליה: ייתון בני עממין לשלם - דעבדין עובדא דאהרן, ולא ייתי בר אהרן לשלם - דלא עביד עובדא דאהרן".

לו חבריו לאיוב: "הלא יראתך כסלתך תקותך ותום דרכיך, זכור נא מי הוא נקי אבד ואיפוא ישרים נכחדו" (איוב ד ז).<sup>13</sup> ... רבי יהודה אומר: אף לא יתלה עיניו על המקח בשעה שאין לו דמים, שהרי הדבר מסור ללב, וכל דבר המסור ללב נאמר בו: "ויראת מאלהיך".<sup>14</sup> אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: גדול אונאת דברים מאונאת ממון, שזה נאמר בו "ויראת מאלהיך" וזה לא נאמר בו "ויראת מאלהיך".<sup>15</sup> ורבי אלעזר אומר: זה בגופו וזה בממונו. רבי שמואל בר נחמני אומר: זה - ניתן להישבון, וזה - לא ניתן להישבון .... אמר רב חסדא: כל השערים ננעלים חוץ משערי אונאה, שנאמר: "הנה ה' נצב על חומת אנך ובידו אנך" (עמוס ז ז). אמר רבי אלעזר: הכל נפרע בידי שליח חוץ מאונאה, שנאמר: "ובידו אנך".<sup>16</sup>

### אבות דרבי נתן נוסח ב פרק יג – תחילתו של ר' אליעזר בן הורקנוס

אמרו עליו על ר' אליעזר בן הורקנוס כשבקש ללמוד תורה, חורשין הרבה היו לאביו והוא היה חורש בטרשין. ישב לו והיה בוכה. א"ל אביו: בני, מפני מה אתה בוכה? שמא מצטער אתה שאתה חורש בטרשין? למחר בוא וחרוש על גב מענה. ישב לו על גב מענה והיה בוכה. א"ל אביו: מה אתה בוכה? אמר לו: שאני מבקש ללמוד תורה. אמר לו: והרי בן כ"ח שנים אתה ואתה מבקש ללמוד תורה? אלא לך וקח לך אשה והוליד ממנה בנים והוליכן לבית הספר. היה מצטער ג' שבתות עד שנגלה עליו אליהו. אמר לו: עלה לך אצל בן זכאי לירושלים. עלה, ישב לו והיה בוכה.<sup>17</sup> א"ל: בן מי אתה? ולא הגיד לו - מה אתה בוכה? מה תבקש? א"ל: ללמוד תורה. א"ל: מימך לא נכנסת לבית הספר ולא למדת קריאת שמע ולא תפלה ולא ברכת המזון? א"ל לאו. עמד ולמדו שלשתן.<sup>18</sup> א"ל: מה אתה מבקש? לקרות או לשנות? א"ל לשנות. היה מלמדו שתי הלכות כל ימות השבת ובשבת היה חוזר עליהם ומדבקן. עשה שמונה ימים ולא טעם כלום עד שעלה ריח פיו לפניו וטרדו מלפניו. וישב לו והיה בוכה. א"ל: למה אתה בוכה? א"ל: שהעמדתני מלפניך כאדם שהוא מעמיד מלפניו מוכה שחין. א"ל: בן מי אתה? א"ל: בן הורקנוס אני. א"ל: הלא את בן גדולי העולם ולא היית מודיעני? היום את סועד אצלי. א"ל: כבר סעדתי אצל בני אכסניא שלי. שלח רבן יוחנן לבני אכסניא שלו. אמר להם: אצלכם סעד אליעזר היום? אמרו לו: לאו, והרי יש לו שמונה ימים שלא טעם כלום ... וכיון ששמע ר' יוחנן בן זכאי, עמד וקרע את בגדיו. א"ל: אי לך ר' אליעזר שהיית מושלך מבינותינו. אבל אני אומר לך: כשם שעלה ריח פיך לפני, כך תהא משנת פיך יוצאה מסוף העולם ועד סופו. קורא אני עליך "ושם האחד אליעזר" (שמות יח ד).<sup>19</sup>

<sup>13</sup> אם אדם בא לנחם את חברו, או לסעוד אותו בחוליו והוא נכשל ובוחר במילים לא נכונות, הריהו עובר על לא תעשה של הונאת דברים. עד כדי כך!

<sup>14</sup> כל הקטע הנפתח ב-"תנו רבנן", מופיע, כמעט מילה במילה, בספרא (תורת כהנים) בפרשתנו, פרשה ג פרק ד. מכאן ואילך הם דברי האמוראים.

<sup>15</sup> מכאן לקחנו את דברינו בהערה 11 לעיל.

<sup>16</sup> כאן אנו נמצאים כבר לקראת סוף הדין ההלכתי בדיני אונאה, אונאת דברים בפרט. מספר שורות לאחר מכן, בתחתית העמוד, מתחיל הסיפור על תנורו של עכנאי. ומסיים כפי שראינו באמירה של אמה שלום, אשתו של ר' אליעזר בן הורקנוס, אחותו של רבן גמליאל: "כך מקובלני מבית אבי אבא כל השערים ננעלים חוץ משערי אונאה". לא בכדי ממוקם סיפור תנורו של עכנאי במסכת בבא מציעא פרק הזהב. בהבדל מאגדות אחרות בש"ס, משתלבת אגדתא זו היטב בסוגיה ההלכתית הדנה, במקרה זה, בהלכות נזיקין וממונות. (שילוב כזה מצוי יותר במדרשי התנאים, ספרא, מכילתא). הרי לנו איפה הקשר לפרשת השבוע ותשובה לשאלה: "מה ענין תנורו של עכנאי אצל פרשת בהר". פרשת בהר היא המקור לאיסור הונאת דברים שהוא המוטו המרכזי של סיפור תנורו של עכנאי. אלא שכעת חוזרת השאלה שהעלינו בהערה 10 לעיל: איזו הונאת דברים יש כאן? מיקום הסיפור בהלכות נזיקין, בין שערי אונאה של רב חסדא (אמורא דור שני) ובין שערי אונאה של רבן גמליאל הזקן נכדו של הלל (מראשוני התנאים, "אבי אבא" של רבן גמליאל המוזכר בסיפור - הוא רבן גמליאל דיבנה) מדהים בעוצמתו ומשמש דגם ייחודי של שילוב אגדה והלכה, אבל באמת איזו הונאת דברים יש כאן? איזו ברירה הותיר ר' אליעזר לחכמים?

<sup>17</sup> ריבוי הבכיות של ר' אליעזר בן הורקנוס מחייב הסבר. ראו בסיפור המקביל בפרקי דרבי אליעזר (פרק ראשון ושני) בכיות הרבה יותר. אולי בוכה הוא במובן של מצטער ויושב נוגה. ואולי הבכיות מסמלות את המעבר מכל שלב לשלב הבא, את הקושי שבעשיית הצעד הבא. מי שעתיד להיות מגדולי הדור לא "ליקק דבש" בתחילת דרכו. שום דבר לא בא לו בקלות. השווה עם תחילתו של ר' עקיבא שהיה לומד את אותיות האל"ף ב"ל ביחד עם בנו (אבות דרבי נתן נוסח א פרק ו).

<sup>18</sup> בנוסח המקביל בפרקי דרבי אליעזר שכאמור מרבה בכיות, יש כאן עוד בכי: בין לימוד שלושת הדברים הבסיסיים: תפילה, קריאת שמע וברכת המזון, בהם כאילו הסתפק ר' יוחנן בן זכאי בשלב ראשון, ובין לימוד התורה שאיתו ר' אליעזר מבקש להמשיך ובגללו בא לירושלים ועזב את בית אביו העשיר. ר' יוחנן אולי לא עמד מיד על טיבו של הנער וסבור היה שבא ללמוד רק דברים בסיסיים, אבל מכאן למדנו גם את גדולתו. ר' יוחנן בן זכאי, גדול הדור: "שלא הניח מקרא ומשנה, תלמוד, הלכות ואגדות, דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים ... משלות שועלים, דבר גדול ודבר קטן" (גמרא סוכה כח ע"א). גם עוסק בחינוך נערים ומלמדם קריאת שמע, תפילה וברכת המזון!

<sup>19</sup> ראו המשך הסיפור שם שאביו של ר' אליעזר, הורקנוס, עולה לירושלים על מנת לנדותו מנכסיו (בעצת האחים) ושומע את בנו דורש בפני חכמי ירושלים: "אמר לו ריב"ז: אליעזר, אמור לנו דבר אחד מדברי תורה. אמר לו: אמשול לך משל, למה אני דומה? לבור הזה שאינו יכול להוציא מים יותר ממה שהוא מכניס (ר' אליעזר בור סוד שאינו מאבד טיפה, כך מונה ריב"ז את שבחו במסכת אבות). אמר לו: אמשול לך משל, למה הדבר דומה? לבאר הזאת שהיא מזלת ומוציאה מים מאיליה, כך את יכול לומר דברי תורה

### ויקרא רבה פרשה לג סימן א – לשונות קשים ולשונות רכים

"וכי תמכרו ממכר לעמיתך" - זהו שכתוב: "מות וחיים ביד לשון" (משלי יח כא) ... רבן גמליאל אמר לטבי עבדו: צא, קנה לנו ציב [חתיכת בשר] טוב מן השוק. יצא והביא לו לשון. לאחר ימים אמר לו: צא, קנה לנו ציב רע מן השוק. יצא והביא לו לשון. אמר לו: מהו זה? כשאמרתי לך צא קנה לנו ציב טוב מן השוק, הבאת לנו לשון; וכשאמרתי לך צא קנה לנו ציב רע מן השוק, הבאת לנו לשון! אמר לו: אדוני, ממנו הטוב וממנו הרע. כשהוא טוב - אין טוב ממנו, וכשהוא רע, אין רע ממנו.

רבי עשה סעודה לתלמידיו. הביא לפנייהם לשונות רכים ולשונות קשים. התחילו בוררין את הרכים ומניחין את הקשים. אמר להם: בני, דעו מה אתם עושין. כשם שאתם בוררין את הרכין ומניחין את הקשים, כך יהיה לשונכם רך אלו לאלו. לפיכך משה מזהיר את ישראל "וכי תמכרו ממכר לעמיתך .. אל תונו איש את אחיו".<sup>20</sup>

### שבת שלום

#### מחלקי המים

**מים אחרונים 1:** עיקר מגמתנו בדף הנוכחי הוא להציג את סיפור תנורו של עכנאי בהקשר של אונאת דברים המוזכרת בפרשתנו. על דמותו של ר' אליעזר בן הורקנוס, ראו בדברינו [משה, ר' אליעזר ופרה אדומה](#) בפרשת פרה וכן בדף המורחב [ר' אליעזר בן הורקנוס - חמישה פרקים ואפילו](#) בדפים המיוחדים. על מהות הדיון בתנורו של עכנאי ובמוטיבים דומים, ראו בדברינו [לא בשמים היא](#) בפרשת נצבים, אחרי רבים להטות בפרשת משפטים [והתורה לא ניתנה לכתוב](#) בדפים המיוחדים. לנושא בת הקול שלא נעלמה מבית המדרש, גם אחרי פרשת תנורו של עכנאי, ראו בדברינו [בת קול בסיני ובבית המדרש](#) בחג שבועות. למקורות כלליים נוספים בנושאים אלה, ראו תוספתא סוטה יג ג, ברכות נא ע"ב, שבת יד ע"ב, יומא ט ע"ב, יבמות יד ע"א, מכות כג ע"ב, ירושלמי ברכות א ד, ירושלמי סוטה ט יג ועוד ועוד.

**מים אחרונים 2:** ראו הדיון במדרש ויקרא רבה האחרון שהבאנו, בדברינו [אונאת ממון ורכות הלשון](#) בפרשה זו.

יתר ממה שנאמר למשה בסיני (האם כאן רומז ריב"ז משהו לר' אליעזר?). א"ל ב' ג' פעמים ולא קבל עליו. יצא ריב"ז והלך לו. והיה ר' אליעזר יושב ודורש דברים יותר ממה שנאמר למשה בסיני ופניו מאירות כאור החמה וקרנותיו יוצאות כקרנותיו של משה ואין אדם יודע אם יום הוא ואם לילה". ויש עוד הרבה מה לדרוש ולחקור בסיפור זה, אלא שמה שחשוב לנו הוא האם הסיפור על תחילתו של ר' אליעזר בן הורקנוס נותן לנו פתרון על אונאת הדברים שבתנורו של עכנאי? יותר מדי רמיזות קושרות את שני הסיפורים: ר' יוחנן בן זכאי קורע את בגדיו, ר' יוחנן בן זכאי אומר לר' אליעזר: אי לך ר' אליעזר שהיית מושלך מבינותינו, הריח הרע שיצא מפיו של ר' אליעזר, ההשוואה עם משה בדרשתו, הורקנוס בא לנדות את בנו ועוד. האם אין ר' אליעזר משול כמו גר שנתגיר שיש להיזהר מאד באונאת דברים כלפיו: "אם היה בן גרים אל יאמר לו זכור מעשה אבותיך. אם היה גר ובא ללמוד תורה אל יאמר לו: פה שאכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים בא ללמוד תורה שנאמרה מפי הגבורה?". ודאי שחכמים צדקו במחלוקתם עם ר' אליעזר. הם כנראה צדקו גם כשנדו אותו. הוא לא הותיר בידם שום אפשרות אחרת. אבל האונאה קיימת. את הצער האישי אי אפשר למחוק. בנדודם אותו ובהוציאם אותו מבית המדרש הם גורמים לו לבכות פעם אחת נוספת ואולי אפילו לתהות על מהלך חייו שעזב הכל מאחוריו ובא ללמוד תורה. וחבריו שלא הרגישו אז שלא אכל שמונה ימים ושהוא "מושלך מבינותם", שוב כעת משליכים אותו.

<sup>20</sup> חזרנו למדרש בפרשת השבוע. מי הונה את מי? מי הראשון שנקט לשון קשה והלהיט את היצרים בבית המדרש (והיו הרבה כאלה, ראש השנה פרק ב משנה ט, ברכות כח, הוריות יג ועוד). בסופו של דבר, השאלה "מי אשם", "מי התחיל", מי הונה את מי, איננה כל כך רלוונטית. מה שחשוב הוא להקפיד לקיים שיח תרבותי בו כולם יודעים מה הם עושים וכיצד הם מדברים. לברור את הלשונות הרכים ולהניח את הקשים. להקפיד שהדיון ההלכתי המבוסס על העיקרון "אלו ואלו דברי אלהים" ילווה בתרבות דבור של "יהיה לשונכם רך אלו לאלו". לפיכך משה מזהיר את ישראל "וכי תמכרו ממכר לעמיתך .. אל תונו איש את אחיו". שים לב שמדרש זה חוזר דווקא לפסוק יד ולא לפסוק יז (ראו הערה 11 לעיל) ומעדיף אותו, בניגוד לספרא ולגמרא בבא מציעא, כפסוק של "לשון רכה" ומניעת הונאת דברים. כנראה שבסופו של דבר, מה שקובע הוא השפה של חיי המסחר והיום-יום.